

Андрій Смілянець
магістрант кафедри менеджменту та
бізнес-адміністрування,
Антоніна Томашевська
доцент кафедри менеджменту та
бізнес-адміністрування,
Прикарпатський національний університет ім. В. Стефаника
м. Івано-Франківськ

ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ДІЯЛЬНОСТІ ЦИФРОВИХ ТЕХНОЛОГІЙ У СФЕРІ ОСВІТИ УКРАЇНИ

Сучасна система вищої освіти зумовлює необхідність застосування цифрових ресурсів і технологій. Метою дослідження є виявлення впливу цифровізації на освітній процес та окреслення їх впровадження в практику навчання.

Інформатизація на даний момент є однією з основних тенденцій вищої освіти і стосується інтеграції та використання інформаційно-комунікаційних технологій у різних аспектах системи освіти. Ця тенденція набуває дедалі більшого значення через швидкий розвиток технологій та їх потенціал для покращення освітнього процесу, досліджень і розробок, а також адміністративних процесів у закладах вищої освіти [1].

Європейська інтеграція передбачає гармонізацію політики та практики з політикою та практикою ЄС. Це включає впровадження цифрових політик, пов'язаних з освітою, таких як використання цифрових інструментів, платформ онлайн-навчання та розвиток цифрових навичок. У сучасну цифрову епоху більшість професій вимагають високого рівня цифрових знань, оскільки це вимагає використання програмного забезпечення, аналізу даних або використання онлайн-платформ для спілкування та співпраці. [1].

Цифровізація покращує навчальний досвід завдяки інтерактивному та багатому мультимедійному контенту, готуючи студентів до цифрової природи сучасних робочих місць. У результаті міністерства освіти та навчальні заклади

були змушені переглянути організаційну структуру освітнього середовища та запропонували замінити навчання в класі онлайн-освітою як «засобом захисту».

Онлайн-платформи та цифрові інструменти надають гнучкі варіанти навчання, як синхронного, так і асинхронного, які можуть відповідати різноманітним потребам і розкладам студентів. Van Schoors, Elen, Raes, Vanbecelaere та Дераере стверджують, що цифровізація освітнього середовища сприяє створенню цифрового персоналізованого досвіду навчання, результатом якого є впровадження індивідуальних шляхів навчання, зосереджених на конкретних ресурсах, які студент повинен мати, щоб прогресувати освітня програма. Цифрові інструменти здатні покращити процеси оцінювання, зробити їх більш об'єктивними, забезпечити миттєвий зворотний зв'язок зі студентами та викладачами. Крім того, цифрові технології спрощують рутинні адміністративні завдання, такі як реєстрація, оцінювання та керування курсами [2].

Особливу увагу приділено значенню розвитку цифрового освітнього середовища під час повномасштабної російсько-української війни, оскільки це допомагає забезпечити безперервність навчання за допомогою цифрових ресурсів і технологій. та налагодити позитивну співпрацю між учасниками освітнього процесу. Деякі роботи стосуються вдосконалення вищої освіти за рахунок застосування цифрових інструментів [3, с. 42].

Опитування показало, що цифрові ресурси та технології приносять певні переваги в освітньому процесі, а їх вибір залежить від освітніх цілей та цифрової інфраструктури закладу. Це збігається з нещодавніми висновками Алєнезі, Вардата та Акою, які демонструють переваги цифровізації у вищій освіті. Водночас аналіз викликів цифрових ресурсів і технологій є важливим для організації ефективного навчального процесу та уникнення можливих помилок під час викладання та навчання. Тому освітній процес значною мірою залежить від використання цифрових ресурсів і технологій. [4].

Було виявлено, що цифрові ресурси та технології впроваджуються в освітній процес за допомогою ряду технік і стратегій. Результати опитування показують, що в освітньому процесі найчастіше використовуються

демонстрація, навчання у співпраці, проблемне навчання, проектне навчання та цифрові ігри. У той же час викладачі зазначили, що вони рідше використовують інтерактивні лекції, взаємонавчання та симуляційне навчання. Очевидно, вибір технік і стратегій залежить від курсу чи уроку, навчальних цілей, потреб учнів і можливих проблем, з якими можуть зіткнутися викладачі.[5] Крім того, вибір цифрових ресурсів і технологій є навмисним і ґрунтується на ретельному розгляді викладачами, коли вони планують навчальний процес. Результати можуть вплинути на розробку навчальної програми та допомогти викладачам інтегрувати цифрові технології у свою практику викладання. Важливо, що результати дослідження можуть сприяти професійному розвитку вчителів і стати основою для навчальних програм, орієнтованих на формування цифрових навичок у науково-педагогічного персоналу.

Література

1. Іщенко А. Ю. Національна платформа цифрової освіти як пріоритетний інструмент оновлення вітчизняної освітньої системи. URL: <https://niss.gov.ua/sites/default/files/2020-05/cyfrova-osvita.pdf> (дата звернення: 11.10.2024).
2. Кіндратець О. Проблеми цифрової трансформації освіти. In Освіта як чинник формування креативних компетентностей в умовах цифрового суспільства: збірка тез міжнародної науково-практичної конференції, 27- 28 листопада 2019 р. (с.59-60). Запоріжжя: ЗНУ. URL: <https://web.znu.edu.ua/NIS//2019/zbirka-tez.pdf> (дата звернення: 05.11.2024).
3. Лапшина І. С. Адаптивні підходи до моделювання освітніх процесів у системі дистанційного навчання. *Комп'ютер у школі та сім'ї*. 2012. № 6. С. 42–47.
4. Трансформаційні процеси у суспільній та соціокультурній сферах України: монографія. Анісімова О. М. та ін.; відпов. за вип. Т. М. Яворська. Вінниця: ДонНУ імені Василя Стуса, 2021. 176 с.
5. Як штучний інтелект використовується у сфері відкритих даних. *Дія. Відкриті дані*. URL: <https://diia.data.gov.ua/info-center/aiod> (дата звернення: 12.10.2024).